

Állatvédelem – és a teremtés iránti felelősség

Interjú Hans-Heirich Fiedler állatorvossal

Őn nemcsak állatorvosként, hanem keresztényként is bírálja a tömeges állattartást. A kereszténység azt állítja, hogy az ember Isten képmására teremtett, és az a dolga, hogy uralma alá hajtja a földet. Az Ön szemében az állatok nem tartoznak bele ebbe?

A Bibliára és annak teremtéstörténeteire hivatkozom. Isten jónak találta a teremtést, és megáldotta. Odaállította az embert, hogy uralkodjék az állatokon, és használja őket. Ugyanakkor a második teremtéstörténet egyértelműen meghatározza ezt az uralkodást, mégpedig a teremtés megőrzéseként. A keresztény egyházak az utóbbi száz évben ismételten erősen kiemelték nyilatkozataikban, hogy az állatok nem tárgyak, amelyeket tetszőlegesen ki lehetne használni, hanem önálló értékük van, amellyel Isten ruházta fel őket a teremtés révén. Hiányolom azonban, hogy az egyházak nem ültetik át a gyakorlatba az általuk magasztalt „társteremténységet”. Nem elég emlékiratokat fogalmazni: ezeknek nincs nagy hatásuk, mivel alig jutnak el az egyházon kívülre.

Min kellene változtatniuk az egyházaknak és az egyházközségeknek?

Az egyházi oktatási intézményekben, óvodákban, hit-tanórákon, valamint az istentiszteleteken legalább évente egyszer beszélni kellene az állatvédelemről; például az októberi állatvédelmi világnapon – annak érdekében, hogy a hívőkben tudatossá váljék: az állatok társaink a teremtett világban. Az egyházaknak és egyes egyházközségeknek rá kellene szánniuk magukat arra, hogy konkrét javaslatokat tegyenek, például hogy az emberek kevesebb húst fogyasszanak, és csak olyan állatok húsát, amelyeket fajuknak megfelelően tartottak.

Mit tehet az egyes ember?

Tájékozódhat. Ne forduljon el rögtön undorral, ha az ipari állatkinzásról esik szó, hanem vegye észre, fogja fel

„Mindaz, amit az ember elkövet az állatok ellen, visszahullik az emberre.” (Püthagorasz)

ezt a rengeteg kint! Aztán belátásának megfelelően cselekedjék, és valóban nyissa ki a száját az állatokkal való visszaélés ellen! Amikor tojást vagy húst vásárol, ügyeljen azok eredetére is, ne csak az árra! Legyen tudatában annak a hatalomnak, amellyel mint fogyasztó rendelkezik! Vásárlási gyakorlatával mindenki hozzájárulhat ahhoz, hogy növekedjék a fajnak megfelelő tartásból származó húsk piac. Óvakodni csak attól kell, hogy emberi vonásokkal ruházzuk fel az állatokat – hiszen azok mások, mint az emberek, akár szükségleteiket, akár érzelmi megnyilvánulásait tekintjük.

Ami, ugye, nem jelenti azt, hogy az állatok nem éreznek fájdalmat?

Nem. Az állatok éppúgy éreznek fájdalmat, mint az ember – ez tudományosan kétségtelen. A fájdalomérzékelés szerepe a figyelmeztetés, és minden magasabb rendű állattal vele születik, akár madarokról van szó – amelyek közé házi szárnyasaink is tartoznak –, akár emlősökről, szarvasmarháról, disznóról, juhról vagy kecskéről. Persze az állatok nem kiáltanak jajt, ha fájdalmat éreznek. Közmondásos a bárányok csendes türése, de ugyanez érvényes szárnyasainkra, tehát a tyúkokra, kacsákra, pulykákra és libákra is. Ezek nemegyszer zavart viselkedésükkel fejezik ki a fájdalmat és a szenvedést. A tyúknak például vele született ösztöne, hogy csőrrel csipeget. Ha nem tudja kiélni ezt az ösztönét, akkor történik meg az, hogy a tyúkok kölcsönösen csipdesik egymást, kitépik egymást tollát, és akár halálosan is megsebesítik egymást.

Mit tesznek az óriási tyúküzemek tulajdonosai, hogy ez ne történjen meg?

Ahelyett, hogy fajuknak megfelelően tartanak, visszanyesik őket. Például levágnak a tyúkok, kacsák, pulykák csőréből. Ez erős, hosszan tartó fájdalmat okoz nekik. Noha az állatvédelmi törvény előírja, hogy a csőr visszavágásakor érzéstelenítést kell alkalmazni, de ezt jogi trükkökkel kikerülik. Más beavatkozások megengedettek érzéstelenítés nélkül is, például fiatal sertések és marhák ivartalanítása vagy sertések és juhek farkának levágása.

A csőr nem szaruból van-e, s nem érzéketlen-e, akár csak a körmeink?

Ellenkezőleg. A csőr csúcsának a madaraknál az a feladata, ami nálunk az ujjhegynék, vagyis a tapintás, az érzékelés, a megragadás. Rendkívül érzékeny, sok-sok ideggel ellátott szervről van szó. Arra szolgál, hogy a madarak táplálékot vegyenek fel, ápolják a tollazatukat, csipegetéssel felderítsék a környezetüket, és felneveljék kicsinyeiket. Sokszor égetéssel teszik tönkre a csőr szövetét. Abból kell kiindulnunk, hogy ez igen erős akut fájdalmat okoz az állatnak. Később is fájdalmi lesznek, mert a „csőrmaradékot” kénytelen továbbra is használni a fajának megfelelő viselkedésre.

Gunhild Seyfert

